

Vihar v Angliji.

Po poročilih iz vseh krajev Anglije je poslednji vihar napravil jako mnogo škode. V Londonu je popolnoma raztrgalo streho jednega kolodvora. Na železnici London Brighton je vlak vrglo s tiru. Pri Holyhaadu se je ob skalo razbila ladija „Kirchmichael“. Osem mornarjev je utonilo. Pa tudi tri manjše ladije so se v tem kraju potopile z ljudmi vred. V Holyohe je razbilo šest zasidranih ribiških ladij.

V Driffieldu je vihar skoro popolnoma odnesel polovico mestne hiše. V Sheffieldu je podrli vihar velik tovarniški dimnik na cesto. Pet ljudij je bilo pri tem ubitih. V Tiusleyu je tudi podrlo sto čevljev visok tovarniški dimnik in več ljudij pokopalo pod razvalinami.

V Bradfordu je vihar tri težke vagone parnega tramvaja preobrnil. Tudi jedno hišo je ondu popolnoma podrlo. V Boltonu je pa vihar odnesel streho tamošnjim fužinam. V Beastonu je podrli neki zid in podsul dva otroka. Posebno hudo je bilo v Hallu, kjer je podrlo več sto dimnikov. V Soutportu je pet ladij klicalo na pomoč, pa se jim ni moglo poslati, ker se je prelomila jarbola rešilne ladije, ko so jo spustili v morje.

V Belfastu je bil grozen vihar z vrtincem. Jako mnogo hiš je odkrilo. Barbourovi tovarni je podrlo velik dimnik, ki je bil po visokosti peti na svetu. Pred samostanom sv. Marije je podrlo veliko drevo, ki je palo na samostan. Podrlo je dvorano „zveličane vojne“.

V Armaghu se je zrušil velik dimnik in zrušilo hišo poslanca Boyleja. Dve dekli ste hudo poškodovani. Trpelo je pol ure, predno so je izvlekli izpod razvalin. V irskem kanalu se je potopil parnik Tysconell. V Lichwinnochu na Škotskem je podrlo veliko tovarno za stole. 3 delavce je ubilo in petnajst težko poškodovalo.

Kitajski generali.

se ne morejo prištevati najboljšim ljudem in tudi niso spoštovani, kakor sploh na Kitajskem vojake prezirajo. Kitajski generali so kos starega veka in le čuditi se je, da je dandanes kaj tacega še mogoče. Prav za prav so le nekaki vojni podjetniki. Kakor civilni mandarini, tako kupijo tudi generali svoje službe. General dobiva od vlade gotovo svoto in s tem ima skrbeti za vojake. Kolikor prištedi, to je odvisno od vesti njegove. Mnogi generali imajo veliko vojakov le na papirji, drugi pa moštvo goljufavajo. Več vojakov zlasti sedaj mej vojno ne dobiva plače. Generali računajo na to, da jih v vojni mnogo pade in torej ne bode treba toliko plačati.

Največji grešnik je v tem oziru general Vaj, katerega so Japonci pri Pingjangu pošteno natepli. On je imel pol manj vojakov, nego je pa denarja zanje dobival. Boljši vojaki so mu bili vsi pobegnili in nadomestil jih je z neizvežbanimi dninarji. Ti seveda niso hoteli v boj. Če vojaki pobegnejo, to mnogi kitajski generali nimajo za nobeno nesrečo.

Vsi kitajski častniki in generali niso taki in ne

gledajo le na denar in ti imajo tudi dobre in hrabre vojake. Kakeršen je general, taki so vojaki. Sploh so na Kitajskem vojaki bolj udani njih vodji nego domovini in vladi. General Cempaokvaj, ki se je pri Pingjangu do smrti bojeval, je bil izvrsten mož in so ga zlasti inozemci spoštovali. Bil je hraber in prijazen. Po veri bil je muhamedan in tudi njegovi vojaki bili so sami mohamedanci, ki so mu bili jako udani in so se krepko borili proti večji sili.

General Kunghoušan je poklican v Peking, in pride pred sodišče zaradi strahopetnosti. Najbrž zgubi glavo. Šantunški guverner poslal je v Peking spomenico, v kateri več generalov in višjih častnikov dolži strahopetnosti, malomarnosti in nezmožnosti. Posebno označuje Vaja in admirala Tingo za prouzročitelja porazov. Cesar je ukazal vsled te spomenice krivce zapreti.

Generali pa skrbe, da ljudstvo ne izve o njih nezmožnostih in sleparijah. Časopise podkupujejo, da pišejo o samih zmagah. Tako pripovedujejo časopisi, da so pač kitajski vojaki prepustili nekatera mesta Japoncem, ali to je bila le zvijača. Jedva so Japonci prišli v mesta, so se razleteli podkopi in nad 30.000 Japoncev je mrtvih. Nadalje se pripoveduje, koliko tisoč je Japoncev zmrznilo, da so jih Kitajci zapodili nazaj čez reko Jalu, kjer so pa jim most zažgali, da so bežeči Japonci nekateri ubiti, drugi pa zgoreli, ali pa utonili. Po teh poročilih so trupla mrtvih Japoncev kar vodo zajezovala. Na Kitajskem vsled tega le malo ljudij ve, kako so njih vojaki povsod tepeni.

Bljuvanje ognjenika.

Angleška topnjača „Dart“ je dne 16. oktobra stala pred Dip Pointom, peljala je pa od tod proti jugovzhodu otoka Ambryna. Opazila je, da se blizu gore Benkou vzdiguje močen dim in slišalo se je bobnenje, kakor bi grmelo. Kmalu prišla je ladija na neko mesto, kjer se je lava v potoku izlivala v morje. Na daleč okrog je gorel gozd, doline so se polnile z gorečo tekočino. Popisati se pa ne da šumenje, ko je izlivalo se v morje. Hitro se je vzdignila para kacic 5000 čevljev visoko. Pod morjem so se pa še razletavali kamni in njih kosi leteli so kakor rakete na vse strani. Topnjača je bila četrta morske milje od brega, ali se je morala umakniti dalje v morje, ko je voda začenjala vreti.

Domačini so leteli vsi zbegani na obrežje in angleška ladija je poskusila jih rešiti. Kacic osemdeset so jih spravili na krov, katere so pozneje nekje dalje na jugu izkrcali in preskrbeli z živežem. Dim je okrog otoka bil tako gost, da je skoro solnce popolnoma otemnelo.

Drugi dan je topnjača vrnila se nazaj, a se v dimu ni mogla prav spoznati, kje je bilo bljuvanje. V morju je pa bilo mnogo mrtvih rib. Dne 18. oktobra je topnjača zopet preiskovala okrog otoka. Prepričala se je, da se je obrežje jako spremenilo. Kjer je bilo poprej globoko morje, tam se je vzdigoval 6 čevljev visok hrib lave iz morja. Vodo je pa še vedno para pokrivala. Prah

je padal na ladijo in pod zemljo se je pa vedno še slišalo bobnenje in tresenje.

Častniki so šli na suho, a tudi sedaj niso mogli zapaziti, kje je bilo bluvanje. Prepričali so se pa, da je tok lave, katerega so opazovali, bil le del glavnega toka.

Jednega sledečih dnij so pa vendar v daljavi 16 angleških milj od obrežja prišli do ognjenikovega žrela, ki je kacic 3 angleške milje široka. Lava je pri bljuvanju popolnoma odtrgala jedno stran in tako je bilo mogoče opazovati gibanje lave na dnu žrela. Žrelo je 2000 čevljev nad morskim površjem. Težka je bila pot do žrela, a še težja nazaj, ko se je že bila naredila noč. Vendar so se vsi srečno vrnili na ladilo. Angleška ladija je odšla potem v Port Landwich, kjer je pa prišlo poročilo, da se je bljuvanje pozneje še ponavljalo. Pobegli domačinci se pač ne bodo mogli še dolgo povrniti na svoje domove in bati se je, da se mej njimi začne glad.

— **Prvi slovenski rojak v Ameriki — na smrt na vislice obsojen.** Angleški časnik „Elmira Telegram“ poroča z dne 9. t. m. sledečo žalostno dogodbo. Neki po imenu Franc Jeršin, rodom iz Rakitne pri Kamniku, ki je služil avstrijskemu cesarju in bil nekaj časa v norišnici v domovini, prišel je nedavno v Seranton v Pensilvanijo z potnim listom svojega sorodnika F. Bezeka. Jeršin se je bil vže v stari domovini zaljubil v deklino Marijo Kršič, katerej je poslala denar za pot v Ameriko njena sestra, bivajoča v Oliphant, da bi stopila v zakon z Ant Beršnakom. Marija Kršič in Fr. Jeršin sta prišla skupaj v Ameriko, zato je imel Jeršin takoj priložnost, da jo vpraša zavoljo ženitve. Ona seveda v to ni privolila, in Jeršin postajal je ljubosumen čedalje bolj. Malo pozneje jo zopet vpraša, a ona mu je naravnost odrekla desnico, ter misli vzeti Ant Beršnaka in je za ženitvino tudi vse urejeno. Jeršin je odšel nevoljen in peklenska misel ga je zvodila, da je kupil samokres. Prihodnje jutro podal se je še enkrat k nevesti in jo prašal zadnjič na kratko, če ga misli vzeti ali ne. Ona mu je odgovorila „ne“ in nato je trikrat nanjo vstrelil. Prvi dve krogli jo nista ranili, a tretja zadela jo je v desno sence in ubogo dekle se je zgrudilo mrtvo na tla. Jeršin je hotel kazni uteči in zato sklenil poginiti v bližnji reki. Skočil je v vodo, ki pa je bila preplitva, da bi utonil in policija mu je bila prehitro za petami. Potegnili so ga na suho in odpekljali v ječo. Meseca decembra je bila obravnava. Zagovornik je zatoženca zagovarjal, da je slaboumen. Po 3dnevni tajni obravnavi pa so porotniki spoznali Jeršina krivim umora prve vrste in ga obsodili na smrt na vislice. — To je v resnici žalosten pojav za tega rojaka, komaj je prekoračil domači prag in stopil na ameriška tla, pa že mu je naložena smrtna kazen.

— **Sneg.** Po vsej Evropi je pobelil sneg, pa tudi v severni Afriki ga imajo. Na Francoskem, Španjskem, Švici, in Škotskem so plazovi podsuli in podrli več hiš, mnogo ljudij je podsulo ali pa zmrznilo. Tako je v Švici blizu Foixa odneslo štiri hiše, dvanajst drugih poslopij in je petnajst ljudij zgubilo življenje. Na Dunaji je tudi tako hudo melo, da je nekatere ulice popolnoma zaprlo.

— **Nesreča v gledališči.** V mestnem gledališču v Saviglianu pal je z galerije v prazen parter trinajstletni deček, ki se je rinil v prve vrste.

— **Nesreča na morji.** V Nichtheroy v Braziliji se je potopil neki parnik, kateri je vozil ljudi na neki izlet. 120 jih je utonilo. Na parniku je bil nastal razpok in požar in to je prouzročilo daljšo nesrečo.

— **V belgrajski ječi** so se uprli jetniki. Polomili so postelje in skušali prebiti vrata. Žandarji so zopet naredili red.

— **Nesreča na železnici.** Blizu postaje Staoralliah-Ujhely je lokomotiva s snežnim plugom zadela več delavcev, ki so kidali sneg. Pet je mrtvih, dva pa poškodovana.

— **Tajnosten umor.** Na sv. Štefana dan se v Tarnopolu pri belem dnevu srečata dva mlada človeka, katerih v mestu nikdo ne pozna. Jeden hitro drugemu zasadi nož v prsi, da se je takoj mrtev zgrudil na tla. Pri umorjenem niso našli nobenega papirja, iz katerega bi mogli vedeti, kdo da je. Morilca so prijeli, pa neče ničesa izpovedati.

— **Velik cerkveni rop.** Dne 31. decembra so roparji vlomili v patrijarhatsko cerkev v Karlovcih in vse cerkvene dragocenosti odnesli.

— **Z zvonika skočil.** Dne 24. m. m. je v Plznu na Češkem šestnajstletni tesarski učenec Vaclav Wolf, skočil z zvonika in se ubil. Sodi se, da je zblaznil, kajti blaznost je v rodbini. Mati njegova je umrla v blaznici.

— **Ponarejeni petdesetaki.** Nedavno je v Weitzu neki kmet hotel več denarja vložiti v hranilnici in so mej drugimi našli ponarejen bankovec za petdeset goldinarjev. Sploh so na gorenjem Štajarskem ponarejeni petdesetaki jako pogosti, in je zatorej okrajni zastop v Weitzu se sklenil obrniti s prošnjo do državnega zbora da bi se petdesetaki kmalu zamenočili.

— **Samomor bančnega ravnatelja.** V Szegedinu se je ustrelil veleposestnik in ravnatelj kmetijske banke v Marija Terezijopolu.

— **Umor dekleta.** Sedemnajstletna deklica neke vdove M. Rampul v Warndorfu je bila zaljubljena v 20letnega ključarskega pomočnika Langerja. Dne 31. decembra je mati dobila od hčere pismo, da sta sklenila z ljubčkom se ustreliti. V pismu je bil povedan kraj, kjer se usmrtita. Mati je hitela tja. Ko se je približala zasliši dva strela iz revolverja in videla je nekega bežati. Svojo hčer je našla mrtvo. Ker je mati slišala dva strela, sodi se, da je Langer, t. di sam sebe ubil, pa se je slabo zadel. Za njim je pa bil tudi krvav sled. Sedaj morilca iščejo žandarji.

— **Napad na ministra.** Neki Draghibiscu je že tretjič v Rumuniji propal s prošnjo za profesuro. Na to je šel k učnemu ministru in mu burno stvar razkladal. Minister je spoznal, da je blazen in ga je ukazal odpeljati. Draghibiscu se je pa izvil iz rok vratarja in ministra od zadaj močno udaril. Težko so napadovalca zmagali in ga izročili sodišču.

— **Človeška žrtva.** Kazensko okrajno sodišče je obsodilo šest kmetov v prisilno delo, ker so nekega roparja vjeli in živega pokopali. Mislili so, da bodo s tem ob hudi letini odvrnili jezo božjo.

— **Samomor bančnega ravnatelja.** Ravnatelj berlinskega borznega trgovskega društva Lueckel se je sam umoril z otrovanjem. Zgubil je na borzi vse svoje premoženje nad milijon mark, potem se pa dotaknil društvenega premoženja.

— **Maščevanje zapuščenske.** Na Dunaji je dekla Katarina Reinocha polila s hudičevim oljem na ulici svojega ljubčka Vaclava Sita, ki noče več plačevati jej za nezakonskega otroka. Njega so odpeljali v bolnico, njo pa v ječo.

— **Ogenj v cerkvi.** Na Novega leta dan je v cerkvi v Solesmesu v Belgiji mej mašo pala sveča s svečnika in na altarju je jelo goreti. Duhovnik se je močno opeknel. Ljudje so kričeč drli iz cerkve in se jih je kacic 100 poškopovalo.

— **Obsojen ropar.** Pred sodiščem v Augsburgu je bil te dni obsojen v petnajstletno ječo dninar Josip Deger. V juliju je z bolehnim tovarnarjem Hanggom se sprehajal. Poslednji je še v gostilni plačal zanj vrček piva in mu dal na trdo kuhano jajce. Potem sta šla v bližnji gozdček, sedet na neko klop. Tu je Deger nakrat tovarnarja sunil z nožem v vrat, potem ga pa še s palico udaril po glavi. Na to mu je vzel nekaj denarja, uro in škornje mu sezul. Neka blizu stanujoča kmetica je naznanila nekemu sorodniku ranjenca, da je bil prišel ponj. Roparja so seveda zaprli.